

Zaznajomiwszy się z powyższą konwencją, regulaminem ogólnym i regulaminem dodatkowym, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości, jak i każde z zawartych w nich postanowień; oświadczamy, że są przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będą niezmiennie zachowywane.

NA DOWÓD CZEGO wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 17 sierpnia 1932 r.

(—) *I. Mościcki*

Przez Prezydenta Rzeczypospolitej
Prezes Rady Ministrów:

(—) *A. Prystor*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski*

L. S.

Après avoir vu et examiné lesdits Convention, Règlement Général et Règlement Additionnel, Nous les avons approuvés et approuvons en toutes et chacune des dispositions qui y sont contenues; déclarons qu'ils sont acceptés, ratifiés et confirmés et promettons qu'ils seront inviolablement observés.

EN FOI DE QUOI, Nous avons donné les Présentes, revêtues du Sceau de la République.

A Varsovie, le 17 août 1932.

(—) *I. Mościcki*

Par le Président de la République
Le Président du Conseil des Ministres:

(—) *A. Prystor*

Le Ministre des Affaires Étrangères:
(—) *August Zaleski*

L. S.

431.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 19 stycznia 1933 r.

w sprawie złożenia przez Polskę dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji radjotelegraficznej oraz regulaminu ogólnego i regulaminu dodatkowego, podpisanych w Waszyngtonie dnia 25 listopada 1927 roku.

Podaje się niniejszem do wiadomości, że w wykonaniu postanowień art. 24 międzynarodowej konwencji radjotelegraficznej, podpisanej wraz z regulaminem ogólnym i regulaminem dodatkowym w Waszyngtonie dnia 25 listopada 1927 r., został złożony w archiwach Rządu Stanów Zjednoczonych Ameryki dnia 30 listopada 1932 r. w imieniu Rządu Polskiego dokument ratyfikacyjny wspomnianej konwencji i regulaminów.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

432.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 4 lipca 1933 r.

o zapewnieniu statkom morskim, służącym do przewozu pasażerów, obsługi łodzi i tratw ratunkowych oraz o świadectwach wiosłarskich.

Na podstawie art. 6 pkt. 4 i 11 oraz art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. o bezpieczeństwie statków mor-

skich (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 632) zarządzam co następuje:

§ 1. W składzie załogi każdego statku morskiego, służącego do przewozu pasażerów, winny znajdować się osoby, posiadające dostateczne kwalifikacje do kierowania łodziami i tratwami ratunkowymi morskimi oraz do ich obsługi. Dowodem tych kwalifikacyj są świadectwa wiosłarskie.

Ilość osób, posiadających kwalifikacje, określone w ustępie poprzednim, winna odpowiadać potrzebom skutecznego obsłużenia w razie potrzeby łodzi i tratw ratunkowych, a w szczególności winna odpowiadać następującym normom minimalnym:

Dla każdej łodzi lub tratwy, mogącej pomieścić	Ilość osób, kwalifikowanych do kierowania i obsługi
1) do 40 osób	2
2) od 41 do 60 osób	3
3) „ 61 „ 80 „	4
4) powyżej 80 osób	5

§ 2. Świadcstwo wiosłarskie może być wydane tylko osobie, która:

- ukończyła 21 lat, ale nie przekroczyła 55 roku,
- jest zdrowa, silna i nie wykazuje żadnych wad słuchu lub wzroku, co powinno być stwierdzone zaświadczeniem lekarskim;
- wykaże się na podstawie książeczki żeglarskiej odbyłą praktyką morską w charakterze co najmniej st. marynarza poza granicami żeglugi przybrzeżnej w przeciągu co najmniej 12 miesięcy;
- wykaże się praktycznymi umiejętnościami wykonywania wszelkich czynności w zakresie spuszczenia ze statku na wodę i podnoszenia na statek łodzi i tratw ratunkowych, obchodzenia się z ich sprzętem i zapatrzeniem żywnościowym, wiosłowania, sterowania i żeglowania, rozpoznawania i podawania sygnałów świetlnych, dźwiękowych oraz ręcznych jako też kierowania łodzią i tratwą według rozkazów lub samodzielnie, oraz wydawania i przyjmowania rozkazów.

§ 3. Osoby, które posiadają dyplomy oficerskie służby nawigacyjnej lub mechanicznej, określone rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 listopada 1931 r. wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych o kwalifikacjach oficerów w polskiej marynarce handlowej (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 4, poz. 24), albo wykażą na podstawie książeczki żeglarskiej, że posiadają praktykę morską, odbyłą poza granicami żeglugi przybrzeżnej na stanowisku bosmana okrętowego lub wyższym w przeciągu co najmniej 12 miesięcy, zwolnione są od wykazania się umiejętnościami, określonymi w § 2 p. d) i zdawania egzaminu, określonego w §§ 4 i 5 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Świadcstwa wiosłarskie wydaje Urząd Morski w Gdyni na podstawie wyników egzaminu praktycznego, jaki kandydaci winni złożyć przed komisją egzaminacyjną, powoływaną w miarę potrzeby przez Dyrektora Urzędu Morskiego. Wzór świadectwa podany jest w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Zakres egzaminu odpowiadać powinien zakresowi umiejętności, określonych w § 2 lit. d) lub w § 6. Skład komisji egzaminacyjnej, regulamin egzaminu, tryb zgłaszania się kandydatów oraz terminy egzaminu ustala Dyrektor Urzędu Morskiego w trybie zarządzeń.

Egzamin może być powtarzany.

§ 5. Egzamin jest bezpłatny. Opłata za świadectwo wiosłarskie wynosi zł 3 zaś za zaświadczony odpis lub wypis świadectwa zł 2.

§ 6. Jeśli na statku znajdują się łodzie motorowe, w składzie załogi winny znajdować się osoby, obeznane z prowadzeniem, obsługą i naprawą takich łodzi oraz wszelkiego znajdującego się na nich sprzętu, w szczególności z obsługą urządzeń radiotelegraficznych i reflektorów. Ilość takich osób na statku w odniesieniu do każdej łodzi motorowej odpowiadać winna normom, określonym w § 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

W świadectwach wiosłarskich czyni się wzmiankę o kwalifikacjach do obsługi łodzi motorowych.

§ 7. Na statku świadectwa wiosłarskie winny znajdować się wraz ze spisem załogi w przechowaniu u kapitana (kierownika) statku i na każde wezwanie organów inspekcyjnych winny być okazywane.

W Urzędzie Morskim w Gdyni prowadzi się spis marynarzy, posiadających świadectwa wiosłarskie.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 4 lipca 1933 r. (poz. 432).

Wzór świadectwa wiosłarskiego.

Pierwsza strona:

ŚWIADECTWO WIOŚLARSKIE.

Na podstawie § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 4 lipca 1933 r. o zapewnieniu statkom morskim, służącym do przewozu pasażerów, obsługi łodzi i tratw ratunkowych oraz o świadectwach wiosłarskich (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 432) Urząd Morski w Gdyni stwierdza niniejszem, że p. w urodzony dnia w złożył wymagany egzamin i wykazał należyte uzdolnienie do kierowania łodziami i tratwami morskimi oraz ich obsługi.

Gdynia, dnia 19

URZĄD MORSKI

(podpis)

Akt Nr.

Rej. Nr.

Druga strona:

Wyciąg

z rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 4 lipca 1933 r. o zapewnieniu statkom morskim, służącym do przewozu pasażerów, obsługi łodzi i tratw ratunkowych oraz o świadectwach wioślarskich (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 432).

§ 2. Świadectwo wioślarskie może być wydane tylko osobie, która:

- a) ukończyła 21 lat życia, ale nie przekroczyła 55 roku życia,
- b) jest zdrowa, silna i nie wykazuje żadnych wad słuchu lub wzroku, co powinno być stwierdzone zaświadczeniem lekarskim,
- c) wykaże się na podstawie książeczki żeglarskiej odbyłą praktyką morską w charakterze co najmniej st. marynarza poza granicami żeglugi przybrzeżnej w przeciągu co najmniej 12 miesięcy;
- d) wykaże się praktycznymi umiejętnościami wykonywania wszelkich czynności w zakresie spuszczenia ze statku na wodę i podnoszenia

na statek łodzi i tratw ratunkowych, obchodzenia się z ich sprzętem i zaopatrzeniem żywnościowym, wiosłowania, sterowania i żeglowania, rozpoznawania i podawania sygnałów świetlnych, dźwiękowych oraz ręcznych, jako też kierowania łodzią według rozkazów lub samodzielnie, oraz wydawania i przyjmowania rozkazów.

§ 3. Osoby, które:

posiadają dyplomy oficerskie służby nawigacyjnej lub mechanicznej, określone rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 listopada 1931 r., wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych o kwalifikacjach oficerów w polskiej marynarce handlowej (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 4, poz. 24), albo

wykażą na podstawie książeczki żeglarskiej, że posiadają praktykę morską, odbyłą poza granicami żeglugi przybrzeżnej bosmana okrętowego lub wyższem w przeciągu co najmniej 12 miesięcy,

zwolnione są od wykazania się umiejętnościami, określonymi w § 2 p. d) i zdawania egzaminu, określonego w § 4 i 5 niniejszego rozporządzenia.